

Люде добрі! Пожалійте
Бідолашного піїту,
Що від горя, від наруги
За слізьми не бачить світу.

Розкажу вам все. Учора
Я зайшов собі в крамничку,
Щоб на вечір запастися —
Лойову купити свічку.

І гидкий, поганий крамар
(Чи бува що в світі гірше?)
Загорнув мені ту свічку
У мої чудовні вірші!

Від зневаги, від досади
Не заснув я цілу нічку.
Боже! У мою поему
Лойову вгорнули свічку!

Ту поему вірш по віршу
Я складав старанно, пильно,
Перелічував трохеї,
Розміряв їх так прихильно;

Розкуйовдивши волосся,
Не одну писав я нічку, —
І в чудовную поему
Лойову вгорнули свічку!

Я, скінчивши ту поему,
Сам відніс її в цензуру,

Сам продав її в книгарню,
Сам продержав коректуру.

Видавець мені за неї
По копійці дав за стрічку,
І в такий утвір коштовний
Лойову вгорнули свічку!

Ні, не хочу більш терпіти
На землі неправди злої!
Хай же смерть мене сховає
Від наруги навісної!

Напишу останні вірші,
Та тоді із моста в річку...
Як? в мої чудовні твори
Лойову вгорнули свічку!

Напишу я в заповіті:
Хай сховають мене в полі,
Хай високий хрест поставлять,
Щоб виднівсь на всім роздоллі.

На хресті ж, на вічний спомин,
Мідну хай приб'ють табличку
І напишуть: «В його твори
Лойову вторгнули свічку».